Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 11. 2010, sp. zn. 11 Tz 31/2010, ECLI:CZ:NS:2010:11.TZ.31.2010.1

Číslo: 34/2011

Právní věta:

I když v ustanovení § 452 odst. 3 tr. ř. je uvedeno jen tolik, že v řízení o uznání cizozemského rozhodnutí odvolací soud rozhodne, zda se cizozemské rozhodnutí uznává či nikoli, v případě, pokud odvolací soud dospěje k závěru, že podané odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně vydanému v řízení o uznání cizozemského rozhodnutí není důvodné, zamítne je usnesením podle § 256 tr. ř. per analogiam.

Ustanovení § 452 odst. 3 tr. ř. nebrání odvolacímu soudu, aby po zrušení rozsudku soudu prvního stupně vydaného ve věci uznání cizozemského rozhodnutí sám rozhodl rozsudkem podle § 259 odst. 3 tr. ř. per analogiam. V tomto případě má rozhodnutí odvolacího soudu podobu rozsudku, neboť se tím nahrazuje rozsudek soudu prvního stupně o uznání cizozemského rozhodnutí, přičemž odvolací soud sám rozhodne o tom, zda se cizozemské rozhodnutí uznává či nikoli.

Z ustanovení § 452 odst. 3 tr. ř. pak vyplývá, že v řízení o uznání cizozemského rozhodnutí nemá odvolací soud možnost, aby po zrušení rozsudku soudu prvního stupně mu vrátil věc k novému projednání a rozhodnutí, ale za této situace musí odvolací soud vždy sám rozhodnout ve věci rozsudkem.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 16.11.2010

Spisová značka: 11 Tz 31/2010

Číslo rozhodnutí: 34

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Rozsudek, Usnesení, Uznání a výkon cizozemských rozhodnutí

Předpisy: § 119 odst. 1 tr. ř.
§ 452 odst. 3 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud ke stížnosti pro porušení zákona, kterou podala ministryně spravedlnosti ve prospěch obviněné N Š., proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 9. 2009, sp. zn. 12 To 42/2009, ve věci vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 49 T 11/2008, a podle § 268 odst. 2, §

269 odst. 2 a § 270 odst. 1 tr. ř. rozhodl tak, že:

Usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 9. 2009, sp. zn. 12 To 42/2009, byl porušen zákona v ustanoveních § 259 odst. 3 tr. ř. a § 452 odst. 3 tr. ř. v neprospěch obviněné N. Š.

Napadené usnesení se zrušuje a zrušují se též všechna další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Vrchnímu soudu v Praze přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z o d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 5. 2009, sp. zn. 49 T 11/2008, bylo podle § 451 odst. 1, 3 a § 452 odst. 3 tr. ř. rozhodnuto tak, že se ohledně obviněné N. Š. uznává na území České republiky rozsudek Okresního soudu v Zittau, Spolková republika Německo, ze dne 23. 3. 2001, sp. zn. 3 Ds 942 Js 7922/00, ve spojení s usnesením Okresního soudu v Zittau, Spolková republika Německo, ze dne 9. 12. 2003, sp. zn. 3 Ds 942 Js 7922/00, jímž byla jmenovaná uznána vinnou trestným činem krádeže spáchaným organizovanou skupinou ve 4 případech podle § 244 odst. 1 č. 2, § 242 odst. 1, § 53 a § 56 trestního zákona Spolkové republiky Německo a byl jí za to uložen trest odnětí svobody v trvání 1 roku a 3 měsíců, s tím, že podle právního řádu České republiky by její jednání bylo kvalifikováno jako trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 písm. a) tr. zák. Dalším výrokem tohoto rozsudku Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl, že podle § 451 odst. 3 tr. ř. se u obviněné bude pokračovat ve výkonu trestu bez jeho přeměny.

Obviněná N. Š. podala proti tomuto rozsudku odvolání, o němž bylo rozhodnuto usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 9. 2009, sp. zn. 12 To 42/2009, tak, že: „Podle § 452 odst. 4 tr. ř. se uznává na území České republiky rozsudek Okresního soudu v Zittau, Spolková republika Německo, ze dne 23. 3. 2001, sp. zn. 3 Ds 942 Js 7922/00, ve spojení s usnesením Okresního soudu v Zittau, Spolková republika Německo, ze dne 9. 12. 2003, sp. zn. 3 Ds 942 Js 7922/00.“.

Proti tomuto usnesení Vrchního soudu v Praze podala ministryně spravedlnosti stížnost pro porušení zákona ve prospěch obviněné N. Š. Podle názoru ministryně spravedlnosti byl napadeným usnesením porušen zákon v ustanoveních § 259 odst. 3, § 451 odst. 1, 3 a § 452 odst. 2, 3 tr. ř. v neprospěch obviněné. V odůvodnění podané stížnosti pro porušení zákona se poukazuje na skutečnost, že jak Vrchní soud v Praze, tak před ním i Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodovaly ve věci po 1. 1. 2009, tj. po účinnosti novely trestního řádu provedené zákonem č. 457/2008 Sb., a přesto opřely svá rozhodnutí o již neexistující ustanovení § 452 odst. 4 tr. ř. (Vrchní soud v Praze), resp. § 452 odst. 3 tr. ř. (Krajský soud v Ústí nad Labem), ačkoliv věcně rozhodovaly podle § 452 odst. 3 tr. ř., resp. podle § 452 odst. 2 tr. ř. Dalšího pochybení se měl dopustit odvolací soud tím, že věc projednal ve veřejném zasedání, ačkoli v ustanovení § 452 odst. 3 tr. ř. je výslovně předepsána forma neveřejného zasedání.

Kromě těchto nedostatků spíše formální povahy spatřuje ministryně spravedlnosti pochybení Vrchního soudu v Praze především v tom, že v rámci odvolacího řízení znovu rozhodl o uznání předmětného cizozemského rozhodnutí, avšak neučinil tak formou rozsudku, nýbrž pouze usnesením. I když v ustanovení § 452 odst. 3 tr. ř. není výslovně uvedena forma rozhodnutí (na rozdíl od ustanovení § 452 odst. 2 tr. ř.), jelikož vrchní soud ve věci znovu sám rozhodl, a to o uznání cizozemského rozhodnutí, měl tak učinit formou rozsudku za přiměřeného užití ustanovení § 259 odst. 3 tr. ř. Navíc rozhodnutí vrchního soudu blíže nespecifikuje uznávané cizozemské rozhodnutí, a zejména z něj nevyplývá, zda bylo současně rozhodnuto o přeměně uloženého trestu nebo o pokračování v jeho výkonu ve smyslu § 451 odst. 1, 3 tr. ř.

Pokud odvolací soud ve věci znovu sám rozhodl a nahradil rozhodnutí soudu prvního stupně, a to i za situace, kdy shledal odvolání obviněné N. Š. nedůvodným, měl podle ministryně spravedlnosti současně rozhodnout o zrušení rozsudku soudu prvního stupně, což však neučinil. Proto ministryně spravedlnosti považuje za nejasné, kterým rozhodnutím českého soudu vlastně došlo k uznání cizozemského rozhodnutí v posuzované věci. Zákon sice v tomto ohledu nedává jednoznačný podklad pro postup odvolacího soudu pro případ, že shledá podané odvolání nedůvodným (tj. zda je lze zamítnout podle § 256 tr. ř.), ani pro případ, že shledá odvolání důvodným (tj. zda je nutno zrušit rozhodnutí soudu prvního stupně). Formulace ustanovení § 452 odst. 3 tr. ř. je poněkud problematická, neboť jeho obsahem je jen povinnost odvolacího soudu rozhodnout, zda se cizozemské rozhodnutí uznává či nikoli.

Závěrem stížnosti pro porušení zákona ministryně spravedlnosti navrhla, aby Nejvyšší soud vyslovil namítané porušení zákona v neprospěch obviněné N. Š., aby zrušil napadené usnesení včetně všech na něj obsahově navazujících rozhodnutí, která tím pozbudou podkladu, a aby dále přikázal věc Vrchnímu soudu v Praze k novému projednání a rozhodnutí.

Nejvyšší soud po přezkoumání věci shledal, že zákon byl porušen.

Ve smyslu § 375 odst. 1 tr. ř. se postupuje podle ustanovení hlavy XXV. trestního řádu jen tehdy, nestanoví-li vyhlášená mezinárodní smlouva, kterou je Česká republika vázána, jinak. Příslušná ustanovení hlavy XXV. trestního řádu (a tedy vnitrostátní právní úprava) se užijí při právním styku s cizinou především v případech, když určitou otázku právního styku s cizím státem neupravuje žádná mezinárodní smlouva, kterou by byla Česká republika vázána, a právní styk České republiky s tímto státem se tak uskutečňuje na bezesmluvním podkladě. To je právě případ uznání rozhodnutí soudu Spolkové republiky Německo na území České republiky v trestní věci obviněné N. Š.

Jak vyplývá z obsahu spisu Krajského soudu v Ústí nad Labem vedeného pod sp. zn. 49 T 11/2008, k žádosti příslušných orgánů Spolkové republiky Německo podalo Ministerstvo spravedlnosti České republiky dne 30. 12. 2008 u Krajského soudu v Ústí nad Labem návrh na uznání již výše citovaných rozhodnutí Okresního soudu v Zittau v trestní věci obviněné N. Š.

Ze spisového materiálu, zejména z návrhu Ministerstva spravedlnosti České republiky, je dále zřejmé, že v posuzované věci nebylo možno postupovat na smluvním podkladě, neboť nebyly splněny podmínky vyplývající např. z Úmluvy o předávání odsouzených osob publikované pod č. 553/1992 Sb., ani z Dodatkového protokolu k této úmluvě publikovaného pod č. 26/2003 Sb. m. s, a rovněž tak nebylo možno postupovat ani na základě případného evropského zatýkacího rozkazu. Ministerstvo spravedlnosti České republiky pak odůvodnilo podání návrhu na uznání těchto rozhodnutí Okresního soudu v Zittau poskytnutím ujištění o reciprocitě ze strany příslušných orgánů Spolkové republiky Německo, konkrétně ze strany Saského státního ministerstva spravedlnosti. V tomto kontextu je třeba připomenout ustanovení § 450 odst. 2 tr. ř., podle něhož lze cizozemské rozhodnutí výjimečně uznat na území České republiky bez splnění podmínky uvedené v § 450 odst. 1 písm. a) tr. ř., tj. bez podmínky, že tak stanoví mezinárodní smlouva, kterou je Česká republika vázána, a to za předpokladu, jestliže je zaručena vzájemnost. Podmínky vzájemnosti ověří příslušný soud u Ministerstva spravedlnosti České republiky. S ohledem na obsah návrhu Ministerstva spravedlnosti České republiky podaného u Krajského soudu v Ústí nad Labem je evidentní, že podmínky vzájemnosti zde byly plněny. Za této situace soudy v posuzované věci správně postupovaly podle příslušných ustanovení vnitrostátní úpravy, tj. zejména podle § 449 a násl. tr. ř.

Cizozemským rozhodnutím ve smyslu § 449 tr. ř. se rozumí rozhodnutí vydané soudem jiného státu pro čin trestný podle právního řádu České republiky, kterým byla např. vyslovena vina, ale uložení trestu bylo podmíněně odloženo, nebo byl uložen trest odnětí svobody nebo podmíněný trest odnětí svobody, nebo byl přeměněn podmíněný trest na trest odnětí svobody. V posuzované věci není

pochyb o tom, že jde o cizozemské rozhodnutí podle citovaného ustanovení. Takové rozhodnutí pak lze uznat na území České republiky podle § 450 odst. 1 tr. ř. Jestliže uznání cizozemského rozhodnutí nelze opírat o ustanovení mezinárodní smlouvy [§ 450 odst. 1 písm. a) tr. ř.], je možné tuto podmínku nahradit zárukou vzájemnosti ve smyslu § 450 odst. 2 tr. ř., což se stalo právě v případě obviněné N. Š.

Ustanovení čl. II zákona č. 457/2008 Sb., kterým se mění trestní řád, neobsahuje ohledně institutu uznávání cizozemských rozhodnutí žádné přechodné ustanovení ve vztahu k řízení o uznání cizozemského rozhodnutí, které bylo zahájeno před účinnosti tohoto zákona, tj. přede dnem 1. 1. 2009.

Nejvyšší soud shledal, že se soudy rozhodující v této věci o návrhu Ministerstva spravedlnosti na uznání cizozemského rozhodnutí na území České republiky důsledně neřídily nejen ustanoveními § 450, § 451 odst. 1, 3 a § 452 tr. ř., ale ani obecnými ustanoveními § 119 odst. 1, § 232, § 256 a § 259 odst. 3 tr. ř.

Krajský soud v Ústí nad Labem projednal věc ve veřejném zasedání konaném dne 19. 5. 2009 za přítomnosti obviněné N. Š., její obhájkyně a státního zástupce, který k věci podal své písemné vyjádření, jež korigoval v rámci veřejného zasedání. Již výše citovaným rozsudkem krajský soud uznal na území České republiky rozhodnutí německého soudu s tím, že u obviněné se bude pokračovat ve výkonu trestu odnětí svobody. Obviněná podala odvolání, k jehož projednání Vrchní soud v Praze nařídil veřejné zasedání a vyrozuměl o tom obviněnou, její obhájkyni a státního zástupce. Poté vydal usnesení napadené stížností pro porušení zákona, jehož výroková část byla shora konstatována.

S ohledem na bezesmluvní právní styk s cizinou soudy nižších stupňů v zásadě správně dospěly k závěru, že v této věci je nutno aplikovat příslušná ustanovení hlavy XXV. trestního řádu, zejména ustanovení § 451 a § 452 tr. ř. Ve shodě s podanou stížností pro porušení zákona jim lze však oprávněně vytknout nesprávnou citaci ustanovení § 452 odst. 3 a 4 tr. ř., u které patrně přehlédly novelu provedenou s účinností od 1. 1. 2009 zákonem č. 457/2008 Sb., přičemž ani přechodná ustanovení k tomuto zákonu neumožňují použít dřívější právní úpravu účinnou v době podání návrhu Ministerstva spravedlnosti (tj. ke dni 30. 12. 2008). Toto pochybení však nemělo zásadní vliv na věcnou správnost učiněných rozhodnutí, jde o vady spíše jen formální povahy, neboť zmíněnou novelou došlo pouze k přečíslování odstavců bez jakýchkoli věcných důsledků.

Nejvyšší soud dále zdůrazňuje, že nikoli každé pochybení soudu či státního zástupce při použití zákona, byť k němu došlo i v neprospěch obviněného, je natolik významné, aby vždy vyžadovalo účinnou nápravu na podkladě stížnosti pro porušení zákona v podobě kasačního rozhodnutí. Takovou povahu ovšem má i pochybení odvolacího soudu, který v rozporu s výslovnou dikcí ustanovení § 452 odst. 3 tr. ř., jakož i se zásadou vplývající z ustanovení § 232 tr. ř., nařídil k projednání odvolání obviněné N. Š. veřejné zasedání, ačkoli zákon v těchto případech výslovně stanoví, že odvolací soud rozhodne o odvolání v neveřejném zasedání. Navíc tímto vadným postupem odvolacího soudu nemohla být obviněná nijak zkrácena na svých právech, zejména nedošlo k zásahu do jejího práva na spravedlivý proces. Proto uvedené pochybení by samo o sobě nemohlo odůvodňovat ingerenci Nejvyššího soudu do pravomocného rozhodnutí v této věci.

Jak již bylo výše uvedeno, Vrchní soud v Praze nařídil k projednání odvolání obviněné N. Š. veřejné zasedání. V ustanoveních hlavy XXV. trestního řádu chybí bližší úprava odvolacího řízení a rovněž zde není ani odkaz na obdobné či přiměřené použití příslušných ustanovení hlavy XVI. trestního řádu upravujících řízení o odvolání. V ustanovení § 452 odst. 3 tr. ř. je zakotvena toliko přípustnost odvolání proti rozsudku, jímž krajský soud rozhodl o návrhu Ministerstva spravedlnosti na uznání cizozemského rozhodnutí, dále je upravena forma jednání soudu o takovém odvolání (neveřejné

zasedání) a konečně se stanoví, že odvolací soud rozhodne, zda se cizozemské rozhodnutí uznává či nikoli.

Jak je zřejmé z obsahu spisu v posuzované věci obviněné N. Š., Vrchní soud v Praze při nedostatku výslovné zákonné úpravy důvodně vycházel z příslušných ustanovení hlavy XVI. trestního řádu o odvolání a řízení o něm (§ 245 až § 265 tr. ř.). O tom svědčí např. jeho úkony směřující k nařízení jednání odvolacího soudu, posouzení oprávnění obviněné k podání odvolání a včasnosti podaného odvolání a způsob provedení veřejného zasedání.

Řízení o uznání cizozemského rozhodnutí je v systematice trestního řádu zařazeno do části čtvrté jeho hlavy XXV., tedy mezi úkony související s trestním řízením. Podle názoru Nejvyššího soudu sice nelze bez dalšího použít úpravu odvolání a řízení o něm obsaženou v části třetí hlavě XVI. trestního řádu, nicméně při nedostatku zákonné úpravy řízení o odvolání podaném proti rozsudku o uznání cizozemského rozhodnutí je třeba analogicky použít právě zmíněnou úpravu odvolacího řízení. Analogicky se tak použijí zejména ustanovení upravující účinek odvolání, okruh osob oprávněných podat odvolání, lhůtu a místo podání odvolání, obsahové náležitosti odvolání, rozsah přezkumné činnosti odvolacího soudu, atd.

Jak patrné z odůvodnění napadeného usnesení, odvolací soud neshledal odvolání obviněné N. Š. důvodným, když uvedl, že „… v rozhodnutí krajského soudu nezjistil žádných vad. Byly splněny všechny podmínky pro uznání cizozemského rozhodnutí, a proto …“.

Jestliže však za této situace odvolací soud nerozhodl o podaném odvolání způsobem podle § 256 tr. ř. per analogiam, tak zřejmě proto, že nesprávně vyložil ustanovení § 452 odst. 3 tr. ř. Toto ustanovení neobsahuje nějaký výčet způsobů či forem rozhodnutí odvolacího soudu o podaném odvolání v řízení o uznání cizozemského rozhodnutí, nýbrž dikcí „… rozhodne, zda se cizozemské rozhodnutí uznává či nikoli“ podle názoru Nejvyššího soudu pouze vylučuje takové kasační rozhodnutí odvolacího soudu, které spočívá v tom, že po zrušení napadeného rozsudku se věc vrací soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí, takže neumožňuje postup jinak předvídaný ustanovením § 259 odst. 1 tr. ř. Ostatně tomuto výkladu nasvědčuje i důvodová zpráva k zákonu č. 457/2008 Sb., v níž se v této souvislosti uvádí, že: „… Odvolací soud pak v neveřejném zasedání rozhodne, zda se cizí rozhodnutí uznává či nikoli. Vzhledem k tomu, že v řízení o uznání cizího rozhodnutí soud nerozhoduje o skutkových okolnostech, tj. o uznání viny, neboť ta je stanovena již justičním orgánem odsuzujícího státu, ale pouze o tom, zda uznání daného rozhodnutí je v souladu s příslušnou mezinárodní smlouvou, kterou je Česká republika vázána, odvolacímu soudu není stanovena možnost vrácení věci k novému projednání a rozhodnutí krajskému soudu.“ Samozřejmě lze si představit jednoznačnější a podrobnější právní úpravu této problematiky.

Pokud je tedy v ustanovení § 452 odst. 3 tr. ř. uvedeno, že v řízení o uznání cizozemského rozhodnutí odvolací soud rozhodne, zda se cizozemské rozhodnutí uznává či nikoli, pak v případě, když odvolání podané proti rozsudku soudu prvního stupně vydanému v řízení o uznání cizozemského rozhodnutí není důvodné, odvolací soud je usnesením podle § 256 tr. ř. per analogiam zamítne. Ustanovení § 452 odst. 3 tr. ř. také nebrání odvolacímu soudu, aby po zrušení rozsudku soudu prvního stupně ve věci uznání cizozemského rozhodnutí sám rozhodl rozsudkem podle § 259 odst. 3 tr. ř. per analogiam. V tomto případě má rozhodnutí odvolacího soudu formu rozsudku, neboť se tím nahrazuje rozsudek soudu prvního stupně o uznání cizozemského rozhodnutí, když odvolací soud přímo rozhodne o tom, zda se cizozemské rozhodnutí uznává či nikoli. Naproti tomu z ustanovení § 452 odst. 3 TrŘ vyplývá, že v řízení o uznání cizozemského rozhodnutí odvolací soud nemá možnost po zrušení rozsudku soudu prvního stupně vrátit mu věc k novému projednání a rozhodnutí, ale za této situace musí ve věci sám rozsudkem rozhodnout.

Vrchní soud v Praze nepostupoval ve věci obviněné N. Š. v souladu s výše uvedenými závěry. Přitom

jeho rozhodnutí neobsahuje vlastně ani výrok, jímž by jakýmkoli způsobem rozhodl o odvolání obviněné podaném proti rozsudku soudu prvního stupně. Za této situace lze mít rovněž pochybnosti o tom, kterým rozhodnutím českého soudu bylo uznáno předmětné rozhodnutí německého soudu na území České republiky. Pokud usnesením odvolacího soudu nedošlo ke zrušení rozsudku soudu prvního stupně a rozhodnutí odvolacího soudu přitom znovu obsahuje výrok o uznání rozhodnutí německého soudu, tak vedle sebe vlastně existují obě tato rozhodnutí.

Jestliže Vrchní soud v Praze napadeným usnesením sám znovu rozhodl tak, že uznal rozhodnutí Okresního soudu v Zittau na území České republiky, měl tak učinit formou rozsudku, nikoli usnesením. S ohledem na ustanovení § 119 odst. 1 tr. ř. a na analogické použití ustanovení § 259 odst. 3 tr. ř. je pro uznání cizozemského rozhodnutí předepsána forma rozsudku nejen pro soud prvního stupně (viz § 452 odst. 2 tr. ř.), ale v tomto případě též pro soud odvolací.

Nejvyšší soud dále shledal, že výrok napadeného usnesení je neúplný nejen v tom, že oproti rozsudku soudu prvního stupně blíže nespecifikuje uznávané cizozemské rozhodnutí, ale především odvolací soud v rozporu s ustanovením § 451 odst. 1, 3 tr. ř. současně s uznáním cizozemského rozhodnutí na území České republiky nerozhodl o přeměně trestu uloženého obviněné N. Š. cizozemským soudem nebo o pokračování v jeho výkonu.

Toto zásadní pochybení odvolacího soudu jednak znovu potvrzuje pochybnosti v tom směru, že o uznání cizozemského rozhodnutí nadále existují vedle sebe rozhodnutí obou soudů (tj. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, který obsahuje výrok podle § 451 odst. 3 tr. ř., a napadené usnesení Vrchního soudu v Praze, které takový výrok neobsahuje), ale především není zřejmé, zda se má na základě uznání cizozemského rozhodnutí na území České republiky pokračovat ve výkonu trestu uloženého německým soudem obviněné N. Š., anebo zda a jak jí byl modifikován trest uložený německým soudem. Za těchto okolností by nebylo možno vyloučit ani problémy s výkonem uznaného cizozemského rozhodnutí (§ 455 tr. ř.).

Nejvyšší soud proto vyslovil, že napadeným usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 9. 2009, sp. zn. 12 To 42/2009, byl porušen zákon v ustanoveních § 259 odst. 3 a § 452 odst. 3 tr. ř. v neprospěch obviněné N. Š., a zrušil toto usnesení, jakož i všechna další rozhodnutí na něj obsahově navazující, která jeho zrušením pozbyla podkladu. Vrchnímu soudu v Praze pak Nejvyšší soud přikázal, aby v intencích tohoto rozsudku a při vázanosti právním názorem v něm vysloveným v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl věc obviněné, tj. aby znovu rozhodl o jejím odvolání.